

РЕШЕНИЕ

№ 40841

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 02.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11048** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда чл.84, ал.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ)

Образувано е по жалба на О. Д., гражданка на У. чрез адвокат К. А. срещу Решение № 4931/30.09.2025г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 78, ал.5 вр. с чл.17, ал.5, вр.с чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ е отнета предоставената с решение №144/10.03.2022г. на МС на РБ, изменено с решения № 180 и 240 на МС на РБ от 2022г., решение №95 от 01.02.2023г. на МС на РБ, решение №54 от 25.01.2024г. на МС на РБ, решение №79 от 20.02.2025г. на МС на РБ, временна закрила на Д. О.. В жалбата са наведени оплаквания, че административният акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Направено е искане за отмяна на оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, не се представлява, с писмено становище поддържа жалбата.

Ответникът - Председателят на ДАБ, представлява се от юрисконсулт Х., който оспорва жалбата. Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет е постъпило писмо с вх. № КП-04-4879/18.07.2025г. от дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ към Министерство на вътрешните работи (МВР), съдържащо информация, обуславяща основания за отнемане на предоставената в Република България временна закрила по реда на чл. 17, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Информацията е, че украинската гражданка О. Д. е обвинена в кражба от четири магазина на летище в Кралство Н. на обща стойност близо 2500 евро, като за

кражбата ѝ е наложена глоба от 2400 евро. Издадена е заповед за експулсиране за извършеното престъпление, придружено със забрана за влизане на лицето в Кралство Н..

Предвид постъпилата информация е извършена проверка в информационните масиви и е установено следното:

Чуждата гражданка Д. (фамилно име) О. (собствено име), от женски пол, [дата на раждане] в У., гражданка на У., ЛНЧ [ЕГН] е регистрирана като лице с предоставена на 05.07.2024г. временна международна закрила в Република България. Издадена ѝ регистрационна карта на чужденец с предоставена временна закрила с №[ЕИК], която е валидна до 04.03.2026г.

Въз основа на постъпилите нови данни, директорът на дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ на ДАБ-МС е предложил на председателя на ДАБ-МС с докладна записка с № КП-02-930/23.07.2025г. да бъде образувано производство за отнемане на временната закрила на чужденката. Производството за отнемане на временната закрила е образувано с резолюция от същата дата на председателя на ДАБ-МС.

Във връзка с образуваното производство за отнемане на временната закрила, с писмо изх. № ПМЗ-ВР-2175/30.07.2025г. до директора на Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ (ГРАО) е поискана информация за постоянния и настоящия адрес на чужденеца. С писмо вх. № ПМЗ-ВР-2234/04.08.2025г. директора на ГРАО е посочил, че лицата с предоставена временна закрила са извън кръга от лица по чл. 3, ал. 2 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР) и не подлежат на вписване в регистъра на населението. Поради тази причина същите нямат заявен постоянен и настоящ адрес по смисъла на чл. 90, ал. 1 от ЗГР. От материалите по преписката и от АИС БДС става ясно, че украинската гражданка е пребивавала на адрес: [населено място], [улица] бл. № 101, ет. 4, ап. 10. В тази връзка на последния известен за чужденката адрес, съгласно чл. 76 във връзка с чл. 78, ал. 2 и ал. 3 от ЗУБ, ѝ е изпратено съобщение по пощата, за да бъде информирана за образуваното производство, причините за това, датата и мястото, на които следва да се яви за провеждане на интервю, в което да изложи своите възражения относно стартиралата процедура по отнемане на предоставената ѝ временна закрила, както и че, при невъзможност лично да присъства на предстоящото интервю, да изпрати писмено възражение в определения от административния орган срок и на посочения адрес. Украинската гражданка не се е явила на посочената в съобщението дата за провеждане на интервю, за което е съставен констативен протокол с вх. № ПМЗ-ВР-2340/14.08.2025г.

От писмо с вх. № ПМЗ-ВР-2313/12.08.2025г. на Главна дирекция „Гранична полиция“ е видно, че О. Д. е пристигнала в пределите на Република България през ГКПП Аерогара С. със самолет на 10.03.2025г.

С оспореното Решение № 4931/30.09.2025г. на Председателя на ДАБ при МС, на основание чл. 78, ал.5 вр. с чл.17, ал.5, вр.с чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ е отнета предоставената с решение №144/10.03.2022г. на МС на РБ, изменено с решения № 180 и 240 на МС на РБ от 2022г., решение №95 от 01.02.2023г. на МС на РБ, решение №54 от 25.01.2024г. на МС на РБ, решение №79 от 20.02.2025г. на МС на РБ, временна закрила на Д. О.. Административният орган е направил извод, че са налице предпоставки за отнемане на предоставената на жалбоподателката временна закрила на основание чл. 17, ал. 5 във връзка с чл. 12, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. В случая за нея е неприложима „забраната за връщане“, тъй като съгласно чл. 4, ал. 4 от ЗУБ, забраната за връщане търпи изключения, сред които попада и настоящият случай, тъй като са налице сериозни основания да се предполага, че е извършила тежко престъпление по смисъла на Наказателния кодекс. Сочи, че решението за отнемане на ползваната от чуждата гражданка временна закрила по настоящото производство е в съответствие и с норма на чл. 14, § 4, 6. „б“ от Директива 2011/95/ЕС.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от председателя на ДАБ при МС, компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал.1 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспореното решение е постановено при спазване на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 17, ал. 5 от ЗУБ гласи, че временна закрила се отнема на чужденеца, когато се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗУБ или за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява опасност за националната сигурност или за обществото. Независимо, че в нормата е визиран статутът на бежанец, по силата на препращането в чл. 17, ал. 5 ЗУБ, същата се прилага и при временната закрила.

Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 1 от ЗУБ статут на бежанец не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил деяние, което съгласно българските закони и международните договори, по които Република България е страна, е определено като военно престъпление или като престъпление против мира и човечеството. Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, статут на бежанец не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление от неполитически характер извън територията на Република България.

Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 3 от ЗУБ статут на бежанец не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че извършва, подбужда, подпомага, участва в обучение или приготвяне за извършване на действия, противоречащи на целите и принципите на Организацията на обединените нации (ООН), уредени в Преамбюла и в чл. 1 и 2 от Хартата на ООН, както и в резолюциите и, относно мерките за борба с международния тероризъм.

Съгласно чл. 78, ал.5 от ЗУБ председателят на ДАБ взема решение за отнемане на международна закрила и без възраженията на чужденеца, когато те не са направени по зависещи от него причини.

От събраните по делото доказателства се установява, че са налице предпоставки за отнемане на предоставената на чуждата гражданка временна закрила на основание чл. 17, ал. 5 във връзка с чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, тъй като са налице данни, че е извършила тежко престъпление. По смисъла на чл. 93, т. 7 от Наказателния кодекс - „тежко престъпление“ е това, за което по закона е предвидено наказание лишаване от свобода повече от пет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна. В случая чужденката е извършила престъпление по смисъла на чл. 194, ал. 1 от Наказателния кодекс на Република България, което се квалифицира като „тежко престъпление“ по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК. Чужденката напълно съзнателно е нарушила обществения и законов ред. Деянието ѝ се характеризира като тежко, тъй като е извършено в състояние на осъзнат избор за нарушение на законите. Извършеното от нея престъпление засяга интересите на цялото общество, тъй като поставя под риск живота и здравето на гражданите му.

Предвид установените факти по случая, се констатира, че не са налице основания за приложение на принципа „забрана за връщане“ (non-refoulement). Съгласно чл. 33, ал. 1 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951г. никоя договаряща държава няма по какъвто и да е начин да експулсира или връща („refouler“) бежанец до границата на територията, където са били застрашени животът или свободата му по причина на неговата раса, религия, националност, принадлежност към дадена социална група или политически възгледи. Според чл. 33, ал. 2 от Конвенцията, от облагите от тази разпоредба обаче не може да се възползва бежанец, за който има основания да се смята, че представлява опасност за сигурността на страната, в която се намира,

или който, веднъж осъждан с окончателна присъда за особено тежко престъпление, представлява опасност за обществото на тази страна.

Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г. (Квалификационната директива) също регламентира закрилата срещу връщане. В чл. 21, параграф 1 от нея се посочва, че държавите-членки спазват принципа за забрана на връщането в съответствие със своите международни задължения. В чл. 21, параграф 2 от Квалификационната директива е уточнено обаче, че когато това не им е забранено по силата на международните задължения, посочени в параграф 1, държавите-членки могат да върнат бежанец, независимо от това дали той е признат официално за такъв, когато: а) има сериозни основания да се смята, че той представлява заплаха за сигурността на държавата-членка, в която се намира, или б) като осъден с влязла в сила присъда за особено тежко престъпление, той представлява заплаха за обществото в тази държава-членка. Съгласно чл. 21, параграф 3 от Квалификационната директива държавите-членки могат да отнемат, да прекратят или да откажат подновяването или предоставянето на разрешение за пребиваване на бежанец, за когото се прилага параграф 2.

В българското законодателство принципът non-refoulement е отразен в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, където се посочва, че чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Същевременно обаче в чл. 4, ал. 4 от ЗУБ се пояснява, че от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

Горните аргументи мотивират съда да приеме, че обжалваното решение представлява законосъобразен административен акт, жалбата срещу който следва да бъде отхвърлена.

Поради изложеното и на основание чл. 172 от АПК Административен съд – София град, 55 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Д., гражданка на У. чрез адвокат К. А. срещу Решение № 4931/30.09.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 78, ал.5 вр. с чл.17, ал.5, вр.с чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ е отнета предоставената ѝ временна закрила.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :